

Un, dos, tres... i acció!

El festival Clam ha arribat a terme. Durant dues setmanes s'han projectat llargmetratges, curtmetratges i documentals (concentrats, sobretot, en els caps de setmana) que ens han fet gaudir d'un cinema social dedicat als Herois de la Salut.

En els llargmetratges s'hi ha vist una mica de tot: històries d'actors de teatre exiliats, avis senils que intenten entendre el present, lluites contrarellotge de malalties rares, polítiques de retallada, xocs culturals i religiosos i, en definitiva, paradoxes de la realitat.

Els curtmetratges, permeteu-me la redundància, tampoc no s'han quedat curts. Aquestes peces de durada minimalista són tot un món a reivindicar. Expliquen tota una realitat ben versemblant en pocs minuts (el més llarg en durava catorze) i, de vegades, amb molt poques paraules.

A la marató de curtmetratges, els quatre gats que érem (bé, potser érem sis), vam fer de jurat popular d'unes històries tan bigarrades com colpidores. És el preu que té parlar de realitat.

Més enllà dels aspectes tècnics (les diferències de pressupost i talent actoral també queden paleses en aquest tipus de muntatges, malauradament) cada un dels deu curtmetratges que es van projectar reflectien algun aspecte de la nostra realitat actual. El més colpidor, "Indios y Vaqueros", una metàfora atroç de la violència de gènere; el més feridor, "Sheroes", un curt documental sobre la supervivència de les noies hindús que són castigades amb àcid (si Déu fos dona, els càstigs divins caurien amb més aplom); el més habitual, "Un lugar" o els prejudicis que no hi ha manera que ens traguem de sobre; el més sistematitzat, "Dentro del sistema", o com sobreviure a la burocràcia més inflexible; i el més bonic, "Rose Garden", on, malgrat la dificultat, encara hi ha bellesa.

Cada vegada més, i ara més que mai, fan falta festivals com aquest. Festivals de cinema implicat, crític, reflexiu i motivador. Estem tan acostumats al cinema banal, d'acció, romàntic i superficial, aquell que volgudament ens fa alienar de la realitat, que sovint ens oblidem que aquesta realitat hi és i fa mal, però hem de tenir en compte que no per ignorar-la, desapareix.

Necessitem cinema social. Necesitem pel·lícules que ens (re)obrin els ulls i que ens remoguin, que ens revolucionin i que ens tornin crítics, tolerants i empàtics amb les realitats que ens envolten. Necesitem cinema d'aquest tipus però encara necessitem més que, quan s'encenguin els llums de la sala, continuï l'acció.

Fotograma del curtmetratge "Un lugar".